

Vloeiende en zoete ode aan het leven

Genesis, do 09.12.14, Concertgebouw Brugge, December Dance Festival
Eastman & Yabin Dance Studio

In Genesis buigen zeven dansers, samen met vijf muzikanten, zich over de vraag 'waar komen we vandaan en hoe kunnen we groeien?'

Zeven stolpen van plexiglas rollen over de dansvloer. Het is een mooie metafoor voor Cherkaoui's taal. De choreograaf/danser wil de mens uit zijn hokjesmentaliteit laten treden. In Larbi's out-of-the-box-denken moeten mensen elkaar kunnen ontmoeten, zonder onderscheid van ras, geloof, geaardheid of wat dan ook.

Die thema's kennen we uit Cherkaoui's vroegere voorstellingen. Zoals met kathakdanser Akram Khan (Zero Degrees), Shaolin-monniken uit China (Sutra) en een flamencodanseres uit Spanje (Dunas).

In deze voorstelling zijn de dansers aanvankelijk medische wetenschappers die de mens begeleiden van geboorte tot sterven. Her en der zitten in deze ontstaansgeschiedenis van de mens ook bijbelse taferelen verwerkt. De verwijzingen naar Adam en Eva, Kaïn en Abel, de boom met de verboden vruchten zijn niet ver weg. Maar het gaat verder. Want Genesis betekent in de Chinese cultuur niet alleen het ontstaan, maar ook de groei van de mens. Met andere woorden: de vraag waar je vandaan komt heeft ook te maken met de vraag waar je heengaat. Die spiritualiteit is op het lijf geschreven van Larbi, zelf een boeddhist. Dat groeien van de mens levert soms heel krachtige beelden op. Soms zijn die ook een beetje gratuit.

Tegenover het 'wetenschappelijke' en het steriele plaatst Larbi een spel van individuen die zoekend in contact willen komen met elkaar. Ook die zoektocht van verbondenheid, het samensmelten van culturen, is een constante doorheen Larbi's werk. De samenwerking in Genesis tussen de dansers van Eastman en van het Chinese gezelschap van Yabin Wang is hiervan het zoveelste bewijs. Ook het samenbrengen van verschillende disciplines en kunstenaars ligt in die lijn. Zo assembleren de musici Indiase, Congolese en Japanse muziek. Met verve.

Larbi's bekende – misschien al te bekende – bewegingstaal voert de boventoon. Het typische handenspel, dat we al in vorige voorstellingen zagen, is heel sterk aanwezig. Mensenlijven die lotusbloemen vormen. Handen die tot wortels verworden. Dan slaan die mensenhanden weer muggen plat, wat leidt tot een eruptie van bewegingen. Een andere keer is er een spel van aantrekken en afstoten.

Ook het construeren en deconstrueren van het lichaam staat centraal. Dat hebben we ook al in eerdere voorstellingen gezien. Het sterkst zijn de passages waarin de dansers samen bewegen, als moleculen uiteengedreven worden om dan weer samen te komen.

Op het einde voert Yabin Wang de eeuwenoude Chinese langemouwendans uit. Hier gecombineerd met Indiase en Afrikaanse ritmes en voorafgegaan door een Japanse tekst. Een kernscène waarbij Cherkaoui een zoveelste schakel lijkt toe te voegen aan zijn universele theatertaal. Een taal die ons deze keer net iets te zoet overkwam. De wereld barst nu eenmaal niet van zoveel organische schoonheid.